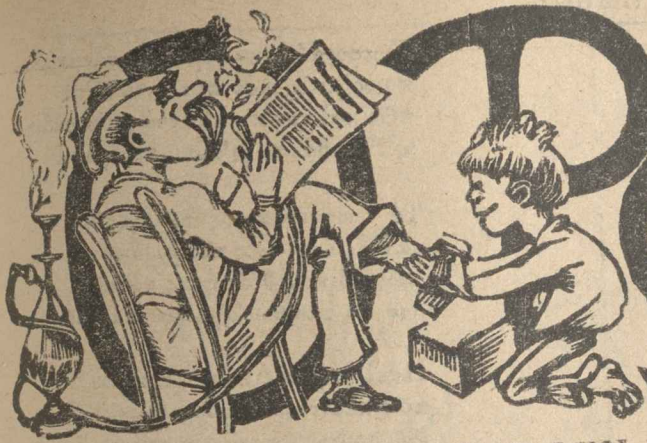

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιὰκόσ' ἄκόμα,
βλοῖ τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τέσσαρες μὴνὸς Αὐγούστου,
ἐποχὴ μεγάλου γούστου.

Χίλια διακόσα δεκαενιά,
σεισμοὶ μεγάλοι χαλοῦν ντουνηά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὶ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Διωγμὸς ἐκ τῶν σπανίων ὅλων τῶν Χαρτοπαιγιῶν.

Π.— Εἰς σκέψεις εἶσαι, Φασουλῆ,
σπουδαίας βυθισμένος.
Φ.— Δὲν θέλω πιά νὰ μοῦ μιλή
κανέναν γιὰ τὸ γένος.

Π.— Εἰς σκέψεις εἶσαι σοβαρὰς
καὶ σήμερα, ρεμπέτα...
Φ.— Ἐν διωγμῷ κι' ὁ μπακαρὰς
κι' ἡ προσφιλὴς πασέτα.

Κλάψε το τὸ Ρωμαῖκο καὶ ξαναμούντζωσέ το...
ἐν διωγμῷ κι' ἡ τράπουλα, καυμὲνε Περικλέτο.
Ἐν διωγμῷ κι' ἡ τράπουλα μεγάλῳ κι' ἀπηνεῖ
κι' οὔτε καμμιὰ πρὸς χάριν τῆς ὑψόνεται φωνή.

Ὅποιος νέος διωγμὸς
κι' ἀκούετ' ἕνας στεναγμὸς
καὶ θρῆνος' στήν Ἀθῆνα.

Ποτὴρια πίνουμε πικρά,
καὶ τὰ μεγάλα καὶ μικρά
μᾶς κλείνουνε Καζίνα.

Κλάψε καὶ σύ, σαχλοτρελλέ
μὲ τὰ μὲλὰ καὶ τὰ λίγα...
καταδιώκουν τὸν Βαλέ,
τὴν Ντάμα καὶ τὸν Ρήγα.

Τί διωγμὸς ἀμείλικτος, τί φοβερὸ κυνήγι,
ἐνῷ κι' αὐτὴ τὴν ράτσα μας πρὸς πρόοδον ὠδήγει.

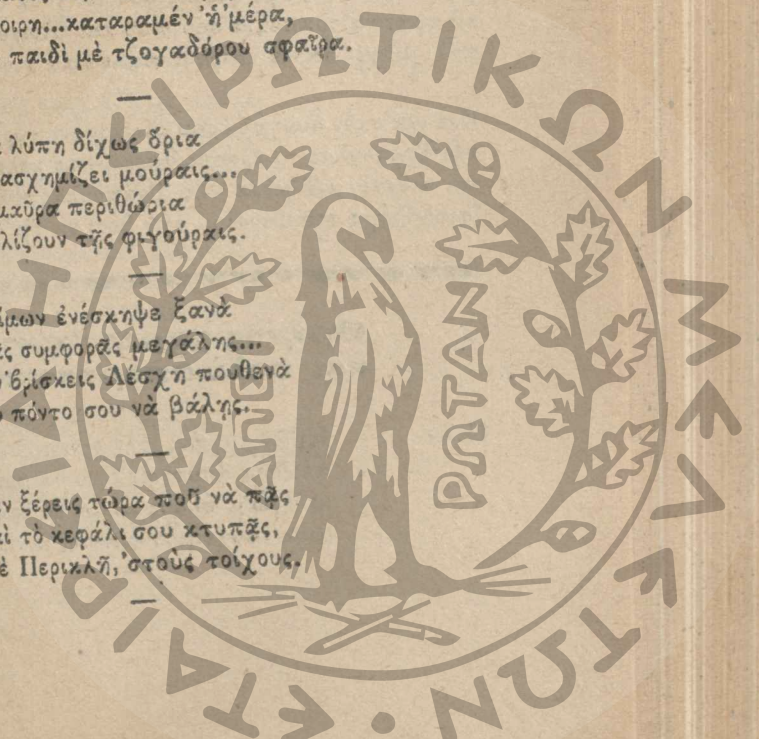
Μέσα σὲ δόξης ἐποχὴ
τὴν κυνηγοῦν τὴν δόλια,
τὴν ἐφαγαν τὴν δυστυχῇ
τῶν τζογαδόρων δόλια.

Θρηνήσετε τὴν ἄμοιρη... κακὸς τὴν ἔρῃκε χρόνος...
ἐνὸς ἀθόφου πλάσματος τὴν καταστρέφει φόνος.
Θρηνήσετε τὴν ἄμοιρη... καταραμὲν ἡμέρα,
ποῦ' πῃ' ἐκείνο τὸ παιδί μὲ τζογαδόρου σφαῖρα.

Μιά λύπη δίχως δρία
παρασχημίζει μούραις...
μὲ μύτρα περιθώρια
στολίζουν τῆς φιγούραις.

Δαίμων ἐνέσκηψε ξανὰ
μιάς συμφορὰς μεγάλῃς...
δὲν βρῖσκεις Λέσχῃ πουθενὰ
τὸν πόντο σου νὰ βάλῃς.

Δὲν ξέρεις τώρα ποῦ νὰ πᾶς
καὶ τὸ κεφάλι σου κτυπᾷ,
βρὲ Περικλῆ, στοὺς τοίχους.

Και κλαίς με πόνο δυνατό
της κόρης το κυνηγητό
με λάτρες της δυστύχους.

Έλλάς, γιατί μελαγχολείς;
ρωτούνε τζογαδόροι...
κηδεύεται δημοφιλής
και δοξασμένη κόρη.

Αυτήν, που τόσους έκοβε, τώρα την κόβει χάρος,
όμως κανείς μην την θρηνή,
έχετε 'λίγ' υπομονή,
έχετε 'λίγο θάρρος,
κι' αν τώρα μ' αγριότητα διώκεται μεγάλην,
περικλεής και κραταιά θ' αναστηθί και πάλιν.

"Ας παύση κάθε γογγυσμός
κι' ο πόνος κι' ο παροξυσμός
της λύπης σας της τόσης.

Κι' ο φόνος θά λησμονηθί,
κι' η Τράπουλα θ' ανορθωθί
με τόσας ανορθώσεις.

Συχνά μεγάλους διωγμούς η Τράπουλα παθαίνει,
όμως εκεί που φαίνεται για πάντα πώς πεθαίνει,
σαν φοινίξ εκ της τέφρας της αναγεννάται νέα,
και λησμονείται παρευθής
ό κατά λάθος φονευθείς
μαζί με τον φονέα.

Με την ανάμνησιν της
γενναίως προχωρείτε,
και στην ανάστασιν της
ευέλπιδες θαρρείτε.

Της Τράπουλας ο κληρός
είναι να παραμηνή
μέσ' στους Ρωμηούς αγήριως
και πολυλατρευμένη.

Κι' αν τώρα πάλι, Τράπουλα, σ' έζώσανε τὰ φίδια,
μην πικροκλαίς της φίσκας σου, τὰ τόσα σου παιχνίδια,
τὰ πράσινα τραπέζια σου, που και φτωχούς μεθάνε,
πάλι με χρόνια, με καιρούς, πάλι δικά σου θάναι.

Και μες' στον διωγμόν σου διωκομένη σφρίγα...
της Τράπουλας το κράτος θαρρούντες κελαιδεΐτε,
και πιθανόν μιὰ μέρα της Τράπουλας τον Ρήγα
στον Ρήγα του Φεραίου την θέσι να τον' δήτε.

Θρήνος χαρτοπαικτικός και πολύ σπαρακτικός.

Π. —

Κι' αν λυγμός την φωνήν μου την πνίγη
πένθους άσκη κι' εγώ θά τονίσω,
κι' εγώ μ' όλους πικρά θά θρηνήσω
μιάς λευχείμονος κόρης κυνήγι.

Συμφορά!.. την θυμούμαι την μαύρη...
ποιος μπορούσε ποτέ του να 'πεί
πώς και τώρα μ' αστεύνη θά τάρβη
κι' όλοι θάναι γι' αυτό σκυθρωποί:

Τὰ τραγούδια μας τάλεγες όλα,
εκτός μόνον ενός τραγουδιού
πώς άδίκως θ' άφήσης τὰ κώλα
για το σκότωμ' άμοίρου παιδιού.

Πάει, πέταξε κάθε χαρά μου...
πώς περίτρομος γύρω θωρείς;
ένω σου πρεπε φόρεμ' γάμου
μαύρο σάβανο τώρα φορείς.

Συμφορά!.. σ' ένθυμούμαι και ληόνα...
'στό τραπέζι καθόσουν ωχρά...
πώς περνάς; εγώ σου πα με πόνο,
και σύ μού πεις: κακά και ψυχρά.

Που θά' έρω τώρα, πια τον Καβάλο;
άπ' όπισω με πέρνει φρουρός...
του Βαλέ τὸ τραγούδι θά ψάλλω,
είναι, φίλοι, χαβάς θλιβερός.

Ο Βαλές ήτο νέος με χάρι,
μά' στους χρόνους αὐτούς του Λευτέρη
κουστφδίαις του κάνουν καρτέρι
και σ' τὰ χείλη του ψήνουν τὸ ψάρι.

Μέσ' άπ' όλα του τζόγου τὰ φύλλα,
που παθαίνουε σήμερα νίλα,
ό Βαλές πάντα μ' άρεσε πρώτος,
και πρό πάντων σαν έρχεται σότος.

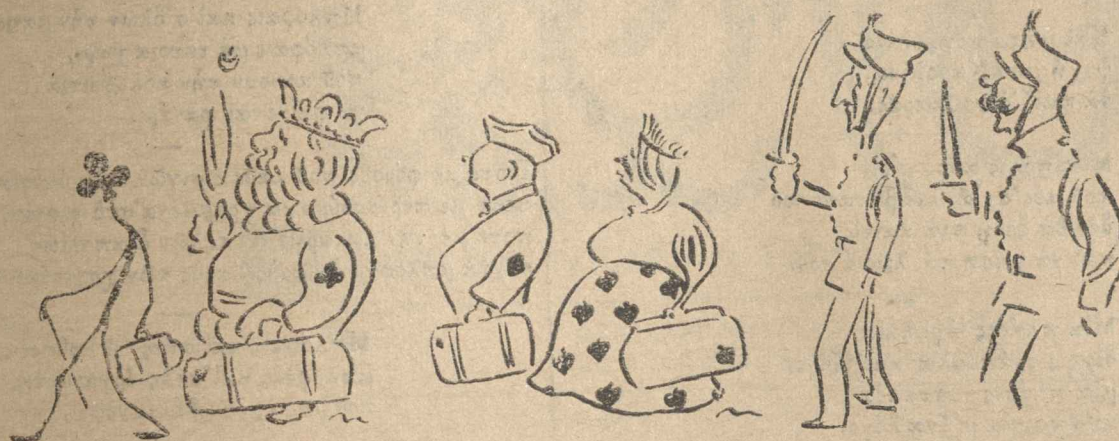
Τί δίδωται πολλοί κι' άπηνείς
κυνηγούν τον Βαλέ μες' σ' τή ζέστη
όπως χρόνων παλίων Έρινος
κυνηγούσαν ποτέ τον Όρέστη.

Πούσθε, χρόνια παλινά, παραμένει;
ποία θλίψις συνέχει τὰ στήθη!..
όπου δούν χαρτοπαίκτη κανένα
του φωνάζουν οί φύλκες: ιστήθι.

Τί μεγάλη του νόμου χιρτή!..
σταματούν και πολλούς των έν τέλει,
και τους ψάχνουν καθ' όλα τὰ μέλη
μήπως εύρουν κανένα χαρτί.

"Ω περίοδος δόξης μακρά...
Εφιάλης βαρύνε μ' άς πιέζει...
μή σιμώνης κοντ'ά' στο τραπέζι,
όπου κόκκαλα μένουν νεκρά.

Μας κινούν Άνορθώσεις σάλοι,
μά ποτέ μες' στον νιού μου δεν τώχα...
πώς θ' άκούσω να λένε και πάλι:
μή σιμώνης' στην πράσινη τσόχα.

Τράπουλας κυνήγι
κι' όπου φύγη φύγη.

Όλοζύω' σ' τής Δέσχαις άπέξω...
ποιος έμπρός των ψυχρός θά διαβή;
συμφορά!.. δεν μ' άφίνουν να παίξω
μήτε μία κοντσίνα στραβή.

Τέτοιο κράτος πικρά κλάφετε το...
έξ' ό τζόγος, ό Ρέπουλης έφα,
κι' αὐθωρεί καταργούν τὸ πικέτο,
τί σκαμπίλι, τὸν κοῦκο, τήν πρέφα.

Φ. —

Και τὸ πόκερ, βρωμέρε,
τὸ κατήργησαν ακόμα...
μήτε φούλ, μήτε καρέ,
μήτε κέντα, μήτε χρῶμα.

Δυστυχήματα παντοῦτα,
που τὰ ροῦχα σου διαγκάνεις...
μήτε μιὰ χαρτομαντεία
σ' έπιτρέπουνε να κάνης.

Και τής τύχης τὰ παιχνίδια και τὰ τεχνικά συχώρα,
μήτε μιὰ καν πασιέντζα δεν' μπορείς να κάνης τώρα,
Κυνηγούν τους χαρτοφόρους και τους δίνουνε 'στ' αὐτιά,
μήτε μάχισσαις άφίνουν να μ' άς ρίχνουν τὰ χαρτιά.

"Αλλαξαν τὰ καθεστῶτα...
των Ρωμηών ή νέα ράτσα,
που την καμαρόνομε,
δεν θά τραγουδή σαν πρώτα:
πότε τέρτσας, πότε φάτσα
πότε δεν πληρόνομαι.

Πώς ζωής θά βγοῦνε πόροι;
όλ' οι νέοι τζογαδόροι
χάσκουνε χωρίς δουλειά.

Κάθε τράπουλα την κρύβουν,
και με κεραμίδι τρίβουν
την άργή των την κοιλιά.

Τώρα, βλάκα με πατέντα,
δίχως έργον θά γυρνάς,
μήτε καν με ψωροκέντα
την καιρό σου θά περνάς.

Τώρα μακαρίως αῦλει
Στρατούς, Στόλους, Κυβερνήσεις,
νόμων κράτη ζηλευτά.

Παίξε νόμιμο και τάβλι,
όμως πρώτα να 'ρωτήσης
αν τ' άφίνουνε κι' αὐτά.

Τί συμφορά και τούτη!..
νέκρα θά βασιλεύη,
και μήτε μπαλαμούτι
σαν πρώτα θά δουλεύη.

Νέκρα κι' άπελπισία
μέσ' στῶν Ρωμηών την πλάσι...
κανένας χαρτοπία
δεν θά μ' άρρη να πιάση.

Ἄχ! πάει πιά, μαζέτα,
κι' ἡ προσφιλὴς πασέτα,
πάει κι' ὁ μπασκαράς.

Καὶ μήτε τὴν ρολίνα,
ψυχὴ μου Καρολίνα,
θὰ παίζ' ὁ φουκαράς.

Μία πόλις ἀδρανὴς,
ποῦ μέσ' στ' ἄλλα βάσανά του
δὲν θὰ ξερῇ πιά κανεὶς
ποῦ νὰ χάσῃ τὰ λιανὰ του.

Μία πλάσις ἀγελαία
δίχως τράπουλα καὶ τζόγο,
μία πλάσις νυσταλέα
κι' ἀπαισία μ' ἓνα λόγο.

Πόλις ἀνοστή καὶ κρύα
δίχως τζόγου φασαρία,
καὶ καθεὶς γιὰ νὰ πεισμώσῃ τοὺς διώκτας ἀστυνόμους
γιὰ τὸ πείσμα των θὰ ρίχνῃ τοὺς παράδες τοῦ στοῦς δρόμους.

Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε,
κι' ὅλοι σεῖς, ποῦ κατοικεῖτε
σὲ πρωτεύουσαν κλεινὴν.

Καὶ παντοῦ τῆς οἰκουμένης
ὕπὲρ τῆς διωκομένης
ἀνυψώσετε φωνήν.

Τὴν ὑπόληψίν μας θίγει
νὰ τὴν βάζουν στὸ κυνήγι
πρωτ', βράδυ, μεσημέρι.

Μέσ' στὴν κτίσι τὴν πεζὴ
ποιὸς ἀνέχεται νὰ ζῇ
δίχως τράπουλα στὸ χέρι;

Φ. — Ἀκοὺς ἐκεῖ!... τί φρίκη!..
ἀκοὺς μασκαραλῆκι
νὰ ρίχνουν κάθε τράπουλα σὰν ἀχρηστὴ στὴν κόφρα;
). — Ἐν τούτοις ὁ ψευτόκοσμος δὲν εἶναι παρὰ μπλόφα.

Φ. — Ἄστον νὰ πάῃ νὰ χαθῇ,
βρὲ ξύλινο κουράρι..
ἓνας τὸν ἄλλο προσπαθεῖ
μὲ τρόπο νὰ μπλοφάρῃ.

Μπλόφαίς, καὶ μένε Περικλῆ, μπλόφαίς, ποῦ πάει γόνα,
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Ἀπὸ παντοῦ μπλοφάρουν κι' μερικῶς κι' ἐν γένει,
κι' ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, κι' ἀμφοτέρω τὰ γένη.

Μπλόφα δουλεύει πάντοτε σὲ τοῦτον τὸν πλανήτην,
μπλόφα καὶ γιὰ τὸν Κάρνεζ καὶ γιὰ τὸν ψωμοζήτη.
Μπλόφα γιὰ κράτη καὶ ἄτομα, μπλόφα καὶ γιὰ Παλάτια,
κι' ἀλλοίμονο στοὺς δυστυχεῖς, ποῦ βλέπουν μὲ δρό μάτια.

Μπλόφα παντοῦ καὶ πάντοτε, ξυλένιε τραγογέννη,
μπλόφα κι' ἐδῶ, μπλόφα κι' ἐκεῖ,

μπλόφα καθ' ὅλα τεχνικῇ,
καὶ μπλόφα ποῦ μπλοφάρεται καὶ δὲν ἐπιτυχαίνει.

Μπλόφαίς καὶ σ' ὅλων τὴν ματιὰ,
μπλόφαίς μὲ τέτοια χάρι,
ποῦ κάνουν τὴν κολοφωτὰ
νὰ φαίνεται φανάρι.

Πότε μὲ φόρους, ποῦ καθεὶς σιγῶν τοὺς ὑποφέρει,
πότε μὲ περισσεύματα γραμμένα στὸ τεφτέρι,
πότε μὲ τὴν κατάργησιν τελῶν διαφυλίων
συχνὰ μπλοφάρουν τοὺς λαοὺς τῶν χαρτοβασιλείων.

Μπλόφαίς καὶ σ' τὰς Ἀνορθώσεις,
μπλόφαίς καὶ σ' τὰς ὀργανώσεις,
ποῦ μᾶς ἔχουν θάλει νεφτί.

Μπλόφαίς, φίλε πατριῶτα,
καὶ γι' αὐτὸ σὰν θέλῃς ῥώτα
καὶ τὸν μπάρμπα μου τὸν ψεύτη.

Π. — Κι' ἐγὼ πάντοτε κυττάζω μετὰ λύπης νόκτα μέρα
πῶς σ' αὐτὴν τὴν ψευτοσφαῖρα
ποιὸς ὀλίγο, ποιοὺς πολὺ,
μᾶς μπλοφάρει, Φαουλὴ,

Γιὰ ρεμουῖλα καὶ γι' ἀμάκκα
μὲ μπλοφάρεις, σὲ μπλοφάρω,
κι' ἐνταυτῷ σοῦ λέω, βλάκκα:
τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο.

Φ. — Χαρτοπαιγνίων κλείσιμο... πρᾶξις θεοστυγῆς,
ποῦ κλέη καταρρίπτονται
καὶ τζογαδόροι κρύπτονται
μέσ' στ' ἄντρα καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς.

Καὶ πῶς θὰ δείξωμε κι' ἐμεῖς δυνάμεις εὐεξίας
ἔνευ χαρτοπαιξίας;
Ἦές μου καὶ σύ, σαχλοκουτέ,
πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ
μία πρωτεύουσα κλεινὴ
νὰ ναι χωρὶς Καζίνα;..
βεββαίως ἔτσι θὰ γενῇ
πρωτεύουσῶν τζορτζίνα.

Ὡ σέτε, ὅπου τῆς Λέσχαις σας τῆς πέρνουνε παγὰνα,
κι' ἀγρία χωροφυλακὴ
σὰς κυνηγᾷ κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ὡς γίνονται πελάτια γιὰ σὰς ἀεροπλάνα.

Ἐκεῖνα Λέσχαις ὡς γενοῦν ἀπάνω στὸν ἀέρα
κι' ἀφρόδες πανελεύθεροι νὰ παίζετ' ἐκεῖ περὰ.
Ἐκεῖ στὰ δυσθεώρητα τῶν μετεώρων ὕψη
κι' ὁ Ζυμβρακόκης δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἀνακαλύψῃ.
Ἐκεῖ μεγάλοι καὶ μικροὶ ν' ἀνταμωθοῦν πελάται
καὶ τοὺς φρικτοὺς διώκτας σας ἀφ' ὕψους γελάτε.

Π. — Κόψε πιά τὸ μοιρολόγι καὶ τῆς τράπουλας τὴν θύμα,
καὶ καβὲ γερὸ στηλιάρη,
ποῦ σὲ τοῦτο, κοκκαλιάρη,
βγαίνει σότος ἀπὸ πρίμα.